

Кінець гри

I don't know why,
I don't know why
We need to break so hard.

«Let It All Go», Birdy + Rhodes

Я приголомшена. Майже паралізована. Призахідне сонце малює помаранчеві риси на верхівках дерев — захоплива картина. Я забуваю, що ми на цвинтарі й що це місце символізує лиш одне — кінець. Але все ще маю надію.

— Не розумію, Еше... Як ти можеш досі тримати мене на відстані?

Я розгублена. Він виклично дивиться на мене. Неначе думка про те, щоб відкинути мене, не викликає в ньому ніяких емоцій. Його страждання поховане глибоко всередині. Він захищається.

— Назви хоч одну вагому причину, чому я не можу цього робити.

— Ти серйозно?

Ці слова ранять дещо більше. Я й гадки не мала, що дійде до такого, що він відштовхуватиме мене так несамовито... Не думала, що мені так болітиме.

Руки починають тремтіти. Надто тяжко це витримати.

— Ні звітувань, ні зобов'язань. Пам'ятаєш?

Ледь стою на ногах, ледь стримую ридання. Які ж це тортури. Так, пам'ятаю... Дивлюся на його татування — ті ніби знущаються з мене. Сьогоднішні одкровення надають їм нових сенсів. Для мене вони асоціювалися з моментами, коли я вкривала це тіло поцілунками, пізнаючи його. Розповідали історію, хай навіть я не розуміла, як її прочитати. Тепер вони знову видаються чужими. Перед моїми очима постає новий Еш. Обриси хлопця, якого я знала, поступово зникають.

Усі люди, які щось важили в моєму житті, зрештою розкривали свою справжню сутність: брехливу, маніпулятивну, корисливу. І от сьогодні Еш, затято не пускаючи мене у своє серце, так само маніпулює мною. Це нестерпно.

Я готова витримати все що завгодно, адже знаю, чому він це робить, знаю про його рани. Проте чому він досі відштовхує мене?

— Ми не домовлялися бути нечесними.

— Я ніколи не брехав. Ти, очевидно, досі не засвоїла правил гри.

— Припини вже цю клятву гри!

Мимохіть підвищую голос. Знаю, що він вразливий, але напруга, страх, гнів, біль... Стояти тут, слухати, як він говорить мені такі речі... Це все занад-

то. На мить я відчуваю, як він вагається, заскочений зненацька моєю злістю. Те, що він може бути таким байдужим після всього, що ми пережили разом, не вкладається в голову. Але очевидно одне: відколи я тут, він не припиняє мене відштовхувати. А може, і взагалі ніколи не впускав у своє життя.

— А ти сподівалася на щось більше, ніж гра, Скай?

Ледве наважуюся зустрітися з ним поглядом. У нього дивний тон. Він справді хоче знати? А він сам на щось сподівався?

Вага нескazanого тисне на мене й пробуджує почуття, яких я не хочу відчувати. Підраховую власні рани; ніколи б не подумала, що Еш продовжить їхній перелік. Я втомилася від цих маніпуляцій — спізнала їх, коли була підліткою, і Еш не погребував піти таким самим шляхом. Він узяв від мене те, чого бажав: мить щасливого й вільного життя, якою немовби присмачив власні гіркоту і крах.

Я більше не хочу... більше не можу цього витримувати. Інстинктивно відступаю, щоб захиститися, і мій розум відступає також.

— Звісно, що ні. У незнайомців не закохуються.

Не впізнаю голос, який промовив ці слова. Еш дивиться на мене тим бісовим пронизливим поглядом. На якусь частку секунди вагаюся... Ви колись помічали, що поранене серце стукотить сильніше? Це така іронія? Від неї болить у грудях. Я більше не гратиму в цю дурну гру. Більше ніколи. Я навіть уже

до пуття не розумію, хто я. Розвертаюся, готова піти, без жалю та докорів сумління...

— Зрештою, ти для мене ніхто, Еше. Справді ніхто, — кидаю йому, віддаляючись. — Дякую за гру.

– СКАЙ –

Хочу загубитися з тобою

I wanna get lost with you
It's the only thing I wanna do.

«I Wanna Get Lost With You», The Stereophonics

Дика музика гримить із навстіж відчинених вікон величезного будинку, який належить братству «Бета Тау Гамма». І ось я тут — нова студентка Індіанського університету в Блумінгтоні, готова поринути у свою першу вечірку.

Уже сутеніло, але довкола досі трималася принадна спека, властива пізньому серпню. Щоб почуватися комфортно, я обрала легку літню сукню і взуття на низькому ході. Дивлюся на ганок будинку із дерев'яними колонами — така собі претензія на подібність до грецького храму. Над ганком бачу три вирізьблені й пофарбовані під золото літери — назву братства.

Лунають підбадьорливі вигуки, а розгуляний натовп перелаштовується обабіч алеї, наче почесна варта. Хлопець із голим торсом стрибає вперед, пролітає над трьома сходами ганку й приземляється на вкриту мильною водою пластикову доріжку, якою мчить аж до моїх ніг. Моє взуття вкривають крапельки й мильні бульки. Трюкач підіймається, усміхнено

підморгує мені, хапає чарку, яку йому простягає друг, та осушує її, перш ніж пірнути в нові пригоди. Вельми багатообіцяльно...

Шлю повідомлення сусідці по кімнаті: мовляв, я на місці. Сподіваюся, вона з телефоном. Здається, що так. Невдовзі вона, зі склянкою в руці, вже йде мені назустріч.

Коли першокурсників розподіляли по гуртожитках, мені пощастило заселитися в кімнату до Вероніки, другокурсниці, яка вже зналася на всіх класних можливостях, що пропонує цей район, і була просякнута добрячою дозою божевілля, — саме те, чого я потребувала, прибувши сюди. Моїм першим рішенням після прощання з Лібертівілем було насолоджуватися. Насолоджуватися університетом, цим новим існуванням, життям узагалі. Однак непросто розрахувати, скільки потрібно сміливості, щоби радикально змінитися задля чогось такого непевного й неочікуваного. *Але я можу це зробити. Мушу це зробити. Хочу це зробити.*

— Так, останнє слово перед тим, як ми заходимо: Скай, що б ти не робила, не облажайся, інакше...

— ...інакше поставлю хрест на своєму соціальному житті на весь рік, знаю, — завершую її фразу.

Облажатися... Тобто припуститися помилки, яка може заплямувати мою репутацію на довгі місяці. Коли ви, як, наприклад, я, не звикли до студентських вецірок, це халепа. Однак я не можу позбутися думки,

що Вероніка художньо перебільшує й артистично драматизує. Мабуть, це такий спосіб познущатися з мене, навіть якщо в її словах і є крапля правди.

Я можу це зробити...

Фанатичні аплодисменти, якими вітають нового стрибунця-смільвця, супроводжують мої перші кроки, і я уявляю, що насправді всі ці люди потай підбадьорюють саме мене. Вероніка тягне вбік, до садової хвіртки, адже головний вхід зайнятий грою з мильним ковзанням. Понад газоном між деревами та дахом веранди натягнуті гірлянди з кольорових лампочок. Світло тепле, атмосфера внизу наелектризована. Танці, пив-понг, жваві дискусії, басейн із піною, незліченні французькі поцілунки — це лише невелика частина програми.

Ми проходимо на кухню, де стоять бочки з пивом і ряди найрізноманітніших пляшок. Кілька мисочок із «Чітос» — на випадок, якщо хтось захоче зажувати надлишок алкоголю. Вероніка простягає мені наповнений по вінця червоний кубок, а тоді озирається наліво й направо, очевидно когось шукаючи.

— Паркера виглядаєш?

У відповідь її рука смикає мою. Ми приєднуємося до групи людей, що обсіли диванчик. Без найменшого збентеження вона сідає Паркерові на коліна й представляє мене решті компанії.

Я прибула до університету два тижні тому. Вероніка теж приїхала завчасно, але з іншої причини: мала